Р Е Ш Е Н И Е
№ 39272

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 52 състав,** в публично заседание на 15.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11703** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите.

Образувано е по жалба от „Кеш Пойнт България“ ООД, представлявано от управителя Н. П. П., срещу Заповед №6721/06.08.2025 г. на Председателя на Комисия за защита на потребителите, с която на основание чл.68л, ал.1, вр. чл. 68д, ал.1, предл.1, вр. чл. 68в от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) е забранено на „Кеш Пойнт България“ ООД да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68д, ал. 1, предл. 1 ЗЗП (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща), а именно дружеството-кредитор да предоставя невярна и подвеждаща информация за размера на годишния процент на разходите, като не включва в него неустойка, която по своето естество представлява прикрито възнаграждение.

С жалбата се поддържа, че оспорената заповед на председателя на КЗП е незаконосъобразна поради липса на компетентност, противоречие с материалноправните разпоредби и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Излагат се доводи за липса на компетентност на административния орган да издава подобна заповед. Твърди се, че при издаване на оспорения акт е нарушена разпоредбата на чл.59 АПК, тъй като липсват фактически основания за издаването му. Сочи се, че фактическата обстановка е неизяснена, което е довело до неправилно приложение на материалния закон. Жалбоподателят счита,че описаното в заповедта не представлява административно нарушение по чл.68д от ЗЗП, тъй като в случая е приложимо специалното законодателство в областта на потребителското кредитиране и по-специално Законът за потребителския кредит /ЗКП/ и Директива 2008/48/ЕО относно договорите за потребителски кредити. По така изложените съображения се претендира прогласяване на обжалваната Заповед

№6721/06.08.2025 г. на председателя на КЗП за нищожна, при условията на евентуалност, отмяната й като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби, както и присъждане на сторените по делото разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява.
Ответникът – Председателят на Комисията за защита на потребителите, чрез процесуалния си представител юрисконсулт С. А., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. В представена писмена защита от 21.09.2026 г., излага подробни съображения за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на жалбоподателя.
Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Липсва спор между страните по делото, а това се и установява от представените с административната преписка писмени доказателства, че административното производство е образувано във връзка с план програма за контролна дейност на КЗП.
По повод програмата е извършена проверка на дружеството „Кеш Пойнт България“ ООД, в офис, намиращ се в [населено място], [улица], по спазване изискванията на Закона за потребителския кредит (ЗПК) и Закона за защита на потребителите. За така извършената проверка е съставен КП №2765930/04.03.2025 г., във връзка с който от дружеството е изискано представянето на преддоговорна информация и документация.
От страна на дружеството е представено становище /л.72/, в което е посочено, че на осн. чл.5, ал.11, изр. второ във връзка с чл.42 ЗПК не следва да предоставят проект на договор за кредит, тъй като приложимата разпоредба не съдържа изискване за съставяне на документи за целите на проверката от проверяваното лице, а само на вече съществуващи документи, поради което не е налице правно основание за това искане. На втора място е посочено, че на основание чл.19, ал.3, т.1 от ЗПК не подлежали на включване при изчисление на ГПР, което било изрично посочено и представения формуляр. Поддържа се, че СЕФ съдържа конкретна цифрова информация, която представлява представителен пример по смисъла на ЗПК, поради което изложеното в съставения КП не отговаряло на действителността. По отношение на ценоразписа на предлаганите услуги е посочено е, че се обхващат разходи правни и фактически действия, които са необходими за събиране на вземанията/извършване на съответната операция, вкл., но не само разходи за труд, материали, външни услуги, техническо обезпечение, провизии и извънредни разходи по ползваното от Кредитора финансиране, произлизащо от неизпълнение на договора и/или промяната на параметрите му. От страна на дружеството са представени следните документи за проверка:
- Стандартен европейски формуляр (СЕФ) за кредит за „Потребителски кредит с обезпечение“ за сумата от 1000 лв. със срок 11 месеца;
- Стандартен европейски формуляр (СЕФ) за „Потребителски кредит с обезпечение“ за сумата от 450 лв. със срок 31 дни;
- „Договор за обезпечен потребителски кредит“ – образец;
- Тарифа на таксите за допълнителни услуги, представяни от „Кеш Пойнт България“ ООД;
- Ред за отпускане на кредити.

Видно е от представеното извлечение от протокол №40 от 06.08.2025 г., че Комисията е приела единодушно, че с поведението си „Кеш Пойнт България“ ООД уврежда икономическите интереси на потребителите и осъществява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1, пр.1 ЗЗП (търговската практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и

следователно е подвеждаща /в случая стойността на ГПР по кредита е невярна, по-ниска от действителната и не е вярно, че изчислението на посочения от кредитора ГПР е съобразен с изискванията на ЗПК/ и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика), във връзка с чл. 68г, ал. 4 ЗЗП.

За да стигне то този извод, Комисията е разгледала по т. 9 от дневния ред на заседанието материалите по Докладна записка от И. А.- главен директор на ГД „Контрол на пазара“, Ц-06-2248/04.08.2025г., в която били изложени констатации във връзка с извършения анализ на представените документи. За да стигне до крайния извод, Комисията е приела за установено, че проверката по КП № К-2765930/04.03.2025 г. на „Кеш Пойнт България" ООД обхваща образец на „Договор за обезпечен потребителски кредит" и два броя СЕФ (1000 лв. за 11 месеца и 450 лв. за 31 дни). Съгласно чл.6 от образеца кредитът се обезпечава с поръчителство на едно или две физически лица при кумулативни условия – осигурителен доход в определен кратен размер на минималната работна заплата според размера на кредита (до или над 2000 лв.), липса на качество на поръчител или кредитополучател с неизпълнени задължения към кредитора и липса на кредити с класификация, различна от „редовен", по данни от ЦКР при БНБ за последните 12 месеца, като договорът за поръчителство (Приложение № 2) се сключва в срок до 6, съответно 13 дни. Страните декларират, че оценката на кредитоспособността с оглед обезпечението е от съществено значение за кредитора, че непредоставянето му се счита за неизпълнение по договора и че договорът не би бил сключен без това задължение (чл. 6, ал. 2–4). По чл. 7, ал. 5–8 при непредоставяне на обезпечение или несъответствие на поръчителя с критериите се дължи неустойка в пълен размер от деня след изтичане на срока, определена с оглед размера и срока на кредита, кредитната история и риска, която кредиторът третира като самостоятелно вземане извън ГПР на основание чл. 19, ал. 3, т. 1 ЗПК. Така кредитът реално се отпуска необезпечен, а при неизпълнение се начислява неустойка, която както е посочено в предоставените при проверката СЕФ: 1) В СЕФ за кредит от 1000 лв. със срок от 11 месеца – неустойка от 1365,84 лв., съответно 2) В СЕФ за кредит от 459 лв. със срок 31 дни, - неустойка от 171,01 лв., невключена в посочените в СЕФ и договора ГПР, изчислен само върху възнаградителната лихва.

Органът приема, че посоченият ГПР е невярна информация, тъй като се отнася за евентуален обезпечен продукт, а не за реално отпуснатия необезпечен кредит; неустойката е задължителен разход за потребителя, който не предостави обезпечение, не е свързана с основното задължение за връщане на заемната сума и не попада в изключението по чл.19, ал.3, т.1 ЗПК, поради което следва да се включи в ГПР по чл.19, ал.1 ЗПК. Приема се, че практиката противоречи на изискването за отговорно кредитиране и предварителна оценка на кредитоспособността (чл. 16 ЗПК, Директива 2008/48), тъй като обезпечението се изисква след като кредитът вече е отпуснат, и че е недобросъвестно неизпълнението на странично задължение да се санкционира несъразмерно спрямо последиците при неизпълнение на главното (лихва за забава по чл. 33, ал. 2 ЗПК). Отбелязва се и невярното позоваване в СЕФ на чл.13, ал.2, вр. ал.3, т.1 ЗПК като основание за изчисляване на ГПР. Търговската практика по посочване в договора и в СЕФ на ГПР, по-нисък от действителния, е квалифицирана като заблуждаваща по чл. 68д, ал. 1, предложение първо ЗЗП, доколкото съдържа невярна информация и може да въведе средния потребител в заблуждение относно разходите по кредита и спазването на ЗПК при изчисляване на ГПР.

Въз основа на така взетото решение и на основание чл. 68л, ал. 1, вр. чл. 68в и чл. 68д, ал. 1, предл. 1 ЗЗП е издадена обжалваната в настоящото производство Заповед № 6721/06.08.2025 г. на председателя на КЗП, с която на „Кеш Пойнт България“ ООД е забранено да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68д, ал. 1, предл. 1 ЗЗП (съдържа

невярна информация и следователно е подвеждаща), а именно дружеството-кредитор да предоставя невярна и подвеждаща информация за размера на годишния процент на разходите, като не включва в него неустойка, която по своето естество представлява прикрито възнаграждение.
С Покана № Ц-06-2248/07.08.2025г. и с писмо № Ц-06-2248/20.10.2025г., жалбоподателят е уведомен за така издадената Заповед и поканен да я получи лично. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 07.11.2025 г., а жалбата е подадена на 5.11.2025г.
При така установеното от фактическа страна и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 АПК, съдът формира следните правни изводи:
Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения 14-дневен срок, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:
Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Председателя на Комисията за защита на потребителите, като компетентността му произтича от разпоредбата на чл. 68л, ал. 1 ЗЗП, която предвижда, че когато Комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането й. В тази връзка съдът приема, че не се констатира порок на акта по см. на чл. 146, т. 1 АПК. Неоснователно се явява наведеното от жалбоподателя възражение в противен смисъл, обосновано със съображения, че председателят на КЗП няма необходимата компетентност да издаде процесната заповед, тъй като ЗПК съдържа специални състави на административни нарушения, свързани с коректното изчисляване и обявяване на ГПР и посочването му в стандартния европейски формуляр, но предвижда единствено налагане на имуществени санкции, но не и на принудителни административни мерки.
Противно на поддържаното от жалбоподателя становище, както вече се посочи, прилагането на принудителна административна мярка е от компетентността на председателя на КЗП съобразно разпоредбата на чл. 68л, ал. 1 ЗЗП. Прилагането на такава мярка следва да се разграничава от издаване на санкционен акт по ЗАНН, с който се налага административнонаказателна санкция, тъй като се касае до две различни производства, развиващи се пред различни органи и имащи различни цели.
Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма, посочени са както фактическите, така и правните основания за издаването й, което осигурява възможност на жалбоподателя да разбере волята на административния орган и да организира адекватно защитата на правата и интересите си. Мотивите на акта, като единство от фактически и правни основания за издаването му, имат съществено значение и при осъществяване на съдебния контрол за законосъобразност, тъй като липсата им възпрепятства този контрол и представлява самостоятелно основание за отмяна на издадения акт като нарушение на неговата форма. В случая са налице ясни мотиви и разпоредителна част, от които по несъмнен начин може да се направи извод какви са причините за постановената забрана за използване на нелоялна заблуждаваща търговска практика.
Не са налице и допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание, поради което възраженията на жалбоподателя в тази насока са неоснователни. Установява се от приетите по делото писмени доказателства, че административното производство е образувано в съответствие с чл.68л, ал.4, пр.2 ЗЗП. В хода на административното производство са изяснени релевантните за случая факти и са събрани относимите доказателства. Извършена е съответната

проверка от длъжностни лица на КЗП на представените документи и същите са обсъдени при издаване на заповедта, т.е. не са налице нарушения по смисъла на чл.35 и чл.36 АПК, и в този смисъл неоснователно се явява поддържаното с жалбата възражение за допуснати нарушения на административнопроизводствените правила във връзка с изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. Комисията е приела единодушно решение, отразено в протокол №40 от проведено на 06.08.2025 г. редовно заседание, че жалбоподателят използва заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, пр. 1 ЗЗП - съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща. Въз основа на това решение е издадена и оспорената заповед, с която на „Кеш Пойнт България“ ООД е наложена забрана при упражняване на своята дейност да използва заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, пр. 1 ЗЗП, а именно да предоставя и подвеждаща информация за размера на годишния процент на разходите, ако не включва в него неустойка, която по своето естество представлява прикрито възнаграждение.

Предвид гореизложеното съдът приема, че актът е постановен в съответствие с процесуалните правила за това, като органът не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до отмяната му на процесуално основание, поради което следва да се извърши проверка за съответствието на акта с материалния закон.

По отношение на приложението на материалния закон, настоящият съдебен състав съобрази следното:

По делото е безспорно, че жалбоподателят е търговец по смисъла на §13, т.2 от ДР на ЗЗП.

С оглед защита на потребителите от нелоялни търговски практики и от техните вредни последици, разпоредбата на чл.68в ЗЗП забранява императивно използването на такава.

Според разпоредбата на чл. 68д, ал. 1 ЗЗП търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното й представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал.2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика.

Съгласно §13, т.23 ДР ЗЗП "търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите. В съответствие с §13, т.31 от ДР на ЗЗП търговско решение е всяко решение, взето от потребител за това дали да закупи стока или услуга, за начините и условията за нейното закупуване, дали да извърши цялостно или частично плащане, дали да задържи стоката, или да се разпореди с нея, да упражни правата си, предвидени в договора по отношение на стоката или услугата, независимо от това, дали потребителят решава да предприеме действие или не.

Дали дадено пазарно поведение на търговец осъществява състава на заблуждаваща търговска практика, като проявна форма на забранена нелоялна търговска практика, следва да се преценява конкретно при съвкупна и обективна оценка на всички доказателства.

Фактическият състав на нелоялната заблуждаваща търговска практика по чл.68д, ал.1, пр.1 ЗЗП изисква да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: осъществяването на търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; тази търговска практика да съдържа заблуждаваща, невярна информация и следователно подвеждаща; да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската

практика /в този см. Решение № 12167 от 7.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 3102/2023 г., VII отд./.
ГПР и общите разходи по договор за кредит представляват информация, която определя цената на услугата, като предоставянето на тази информация може да бъде определена като действия от страна на търговеца, насочени към потребител, които са пряко свързани с насърчаването на предоставянето на услуга и като такива представляват търговска практика.
Следва да се посочи, че в чл.68д, ал.2 ЗЗП са посочени обстоятелствата, които са от такава значимост за потребителя, че непредоставянето от търговеца на точна и пълна информация по отношение на тези обстоятелства, може да се определи като заблуждаваща търговска практика. Сред изброените са и цената или начинът на нейното изчисляване, или съществуването на специфично предимство по отношение на цената /чл. 68д, ал. 2, т. 4 от ЗЗП/. В случая ГПР и общите разходи по потребителските кредити представляват информация, от която може да се изчисли цената на услугата. Ето защо, даването на невярна и следователно подвеждаща информация относно ГПР и невключването в него на вноска за неустойка за необезпечен кредит може да се определи като заблуждаваща търговска практика.
Изискванията към договора за потребителски кредит, както и към преддоговорната информация и начина на изчисляване на годишния процент на разходите се уреждат от Закона за потребителския кредит (ЗПК). Законът има за цел да осигури защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, както и чрез насърчаване на отговорно поведение от страна на кредиторите при предоставяне на потребителски кредит. В чл.6 ЗПК е регламентирано задължението на кредитора да предоставя подходящи разяснения на потребителите, позволяващи им да преценят доколко предлаганият договор за кредит съответства на техните потребности и финансово състояние, както и да разяснява преддоговорната информация по чл.5, която трябва да бъде предоставена, основните характеристики на предлаганите продукти и въздействието, което могат да окажат върху потребителите, в т. ч. последиците в случай на просрочени плащания от страна на потребителя. Съгласно разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в Приложение №1 начин.
Съгласно разпоредбата на чл.19, ал.1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита отразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съгласно ал.2 на същата разпоредба годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула съгласно Приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания.
В §1, т.1 от ДР на ЗПК се съдържа легалната дефиниция на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, според която това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на

кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.
В чл.3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО е регламентирано, че „общи разходи по кредита за потребителя“ означава всички разходи, включително лихва, комисиони, такси и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, по-специално застрахователни премии, също се включват, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита или получаването му при предлаганите условия. Съдът намира, че транспонирането на чл. 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО е намерило точно отражение в §1, т.1 ДР на ЗПК, за което няма различия в дадените определения.
Един от основните фактори, който определя общата цена на кредита, е именно размерът на ГПР, като при вземане на решение дали потребителят да избере услугите на конкретната кредитна институция или да предпочете друга, той преценява именно стойността на всички разходи, които ще дължи, предвид което съдът приема, че при предоставянето на преддоговорна информация на потребителя за размера на ГПР следва да бъдат описани всички общи разходи, които трябва да заплати последният, произтичащи пряко от получаването на кредита, като бъде запознат с крайния размер на задължението, което поема, за да може да прецени дали същото е изгодно за него и съответно дали отговаря на личните му финансови възможности. В случая посоченият от кредитора ГПР е невярна информация, тъй като същият се отнася за обезпечен кредит, а не за реално отпуснатия необезпечен кредит с възможност за обезпечаване. Посочвайки в преддоговорната информация на СЕФ и в договора за кредит невярна стойност на ГПР и посочвайки в договора, че същата стойност е съобразена с изискванията на закона, съдът приема, че така предоставената преддоговорна информация, като изрично се изтъква по-нисък процент на ГПР, относим към обезпечен кредит, а не към реално отпуснатия необезпечен кредит, е от естество да мотивира средния потребител да вземе търговско решение, с оглед именно предлаганите от кредитора условия.
В тази връзка следва да се отчете и обстоятелството, че потребителите имат възможност да изберат този пред други кредитори именно поради обявеното преимущество, свързано с възможността за отпускане на кредита без представяне на обезпечение към момента на сключване на договора, но с изискване на обезпечение при определени условия. Жалбоподателят навежда твърдения за верността на така предоставената информация, но по гореизложените съображения следва да се приеме, че посочената подвеждаща информация е в състояние да заблуди потребителите, когато съпоставят различните пазарни предложения и правят своя икономически обоснован избор дали да сключат договора, с оглед изтъкнатите преимущества на предлаганата услуга. При така установеното може да се направи обоснован извод, че потребителите биха могли да бъдат мотивирани към икономическо поведение, което не биха имали при други обстоятелства. Съставът на заблуждаващата търговска практика не включва в себе си задължително осъществено заблуждение у средния потребител, а е достатъчно да

съществува възможност такова заблуждение да бъде създадено, което обстоятелство в случая безспорно е налице /в този см. Решение № 1043 от 04.02.2022 г. по адм. д. № 6798/2021г. по описа на ВАС, VII отд./.
От тук следва, че законосъобразно с оспорената заповед е определена като заблуждаваща търговска практика, предоставяна чрез СЕФ невярна преддоговорна информация на потребителите за размера на ГПР и общите разходи по кредита.
Настоящият съдебен състав приема, че административният акт е съответен и на целта на закона, формулирана в чл.68б ЗЗП – осигуряване защита на потребителите срещу нелоялни търговски практики преди, по време на и след отправяне на предложение от търговец до потребител и/или сключване на договор за продажба на стоки или предоставяне на услуги. С наложената принудителна административна мярка се постига заложената цел да бъде прекратена констатираната нелоялна търговска практика, както и да бъде осуетено бъдещото й ползване.
Предвид гореизложеното съдът намира, че оспорената заповед се явява правилен и законосъобразен административен акт, поради което подадената срещу него жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.
При този изход на спора на жалбоподателя не се дължат разноски, а претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение ще следва да се присъди на юридическото лице, в състава на което е органът, издал оспорения административен акт на основание чл.143, ал.4 АПК. Относим към чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата на заплащане на правната помощ в редакцията й към датата на разглеждане на делото в открито съдебно заседание, неговият размер следва да бъде определен на 102.25 евро.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 52-ри състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Кеш Пойнт България“ ООД, представлявано от управителя Н. П. П., срещу Заповед № 6721/06.08.2025 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите.
ОСЪЖДА „Кеш Пойнт България“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за защита на потребителите сумата от 102.25 евро разноски за юрисконсултско възнаграждение
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: